

Elmélkedésemhez ezt a mondatot emelem ki:

„A szél ott fúj, ahol akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy.”

Életemben nagyon sok dolog van, amiről nem tudom, hogy honnan jön, és nem tudom azt sem, hogy hova megy.

Kezdődik a legszemélyesebbel, magammal. Honnan jöttem? Ha csak a testi valóságra gondolok, akkor is nehéz elhinnem, hogy egyszer csak lettem. Mi volt, amikor nem voltam? Nem lehetséges-e, hogy voltam valamilyen formában? Hogy már azelőtt is voltam és nemcsak azóta, hogy papírok vannak rólam: születési anyakönyvi kivonat, fénykép, ilyenek. Hiszen azt tudom, mert a tudomány is azt állítja, hogy már a születés előtt is voltam, és a mostanában születettekről már kapunk elmosódott méhen belüli "képeket" vagy magzati korukból videót. Azt is tanultuk, hogy mielőtt lettem volna, két kicsi, külön sejt hordozott belőlem sok részletet. Az egyik sejt édesanyámé volt, a másik édesapámé. De ezek a sejtek sem csak úgy maguktól lettek. Ahhoz, hogy legyenek, sok előzmény-feltételnek kellett teljesülnie. Például kellett a nagyszülői sejtek is, azokhoz pedig a dédszülői sejtek és így tovább. Aki sokat kutatott ebben az irányban (családfakutatás), többet tudhat az őseiről, mint én, de nevéknél, évszámoknál, esetleg lakhelynél, foglalkozásnál többet nemigen tud. A sok-sok millió sejt, amelyek valamilyen formában egymásra hatottak, majd sok-sok különböző körülmény folytán egyszer létrehozták azt a kettőt, amiktől a tudomány eredezteti a testemet. De nem ez volt a kezdet, ez csak egy állomása volt annak a folyamatnak, aminek egy másik állomása volt a foganás pillanata, majd a születés pillanata és aminek egyik (eddig legújabb) állomása az az emberi test, ami éppen most mozgatja ujjait egy billentyűzeten.

Ha tovább gondolkodom a múltamról és tovább lépek a testi valómtól, abba az irányba, hogy honnan jön az értelem, ami most megformálja a gondolataimat és szavakba önti, vagy honnan jönnek az érzelmek, amiket most érzek (csodálat, hála, megrendülés az ismeretlen és hatalmas múlt nyomán,... stb.) újra nagy távlatok nyílnak előttem. Hány és hány ember gondolata, tapasztalata, átadott tanítása kellett ahhoz, hogy megfogalmazzam a mai gondolataimat, és nekik kik adták át, kik segítettek, és azoknak, és azoknak...? Hány ember szeretete, öröme, bánata él bennem? Nem lehetetlen, hogy abban, aki vagyok, valamilyen formában benne van például annak a nőnek a mosolya, aki 1311 évvel, 5 hónappal és 4 nappal ezelőtt a mai Kína területén a sátra vagy kunyhója előtt a harmadik gyermeke-re rámosolygott.

De tovább lépek. Honnan jön az a gabonaszem, amit ma az ebédem részeként megettem. Ha ki is derítem, hogy hol termett, az csak egy ici-pici információ. De ugyanúgy, mint az előbb önmagamnál, a búzaszemnél is kereshetem annak őseit és őseinek őseit, ... És ahhoz, hogy eljusson az asztalomra, hogy az ebédem része legyen, kellett az a sok-sok vízcsepp (esőcsepp), ami locsolta, kellett a talaj ásványai, kellett az ember, aki elvetette, aki learatta, ... stb. stb.

Nemsokára megjelennek az esti égen a csillagok. Honnan jönnek, honnan jön a fényük? Ma már tudjuk, hogy a csillagoknak is van „élete”. Tudjuk, vagy legalábbis sejtjük, hogy egy „molekuláris felhőből” lesz egyszer a „vörös óriás” amiből aztán lehet például egy „fehér törpe”.

Jézus csak egy egyszerű példát hoz: a szelet. „Nem tudjuk, honnan jön”, mondja. Sokan azt gondolhatják, hogy az akkori ember nem tudta, na de ma már más a helyzet! Műholdképek, szélterképek, időjárással foglalkozó szakemberek állnak a rendelkezésünkre és bizony, sokszor egészen pontosan megmondják, hogy a déli szél meleg levegőt hoz lakóhelyünk felé, várhatóan ekkor érkezik, és például 60-70 km/h sebességgel, ... stb. De gondoljunk csak bele, tudjuk-e valójában, hogy honnan jön. A Budapest felé érkező meleg levegőt hozó déli szél, amit éppen az arcomon érzek vajon Baja vagy Mohács felől érkezett, netán a Szegedről érkező délkeleti szél fordult a Duna vonalában észak felé?

Ezekhez hasonló bizonytalanságok jönnek elő, ha a Jézus által mondott mondat második felére gondolok. Nem tudom, hogy a szél, az életem, megtermett búzaszem, a csillag fénye, ... hova megy.

Mit mond még ez a mondat most nekem? Hát azt is, hogy „hallom zúgását”. Ebben a mondatban benne van mind a három: a múlt, a jelen és a jövő. „...hallod a zúgását (jelen), de nem tudod, honnan jön (múlt) és hova megy (jövő)”. Nemde így vagyok sok mindennel?

Én, önmagam, az életem: vagyok, ezt érzékelem (jelen), nagyon keveset tudok arról, hogy honnan jöttem (múlt) és még kevesebbet arról, hogy hová megyek (jövő).

A búzaszem: van, ezt érzem, éppen megeszem (jelen), nagyon keveset tudok arról, hogy honnan jött (múlt) és még kevesebbet arról, hogy hová megy (jövő).

A csillag fénye: van, hiszen látom (jelen), nagyon keveset tudok arról, hogy honnan jött (múlt) és még kevesebbet arról, hogy hová megy (jövő).

Mit mond nekem ezzel a mondattal Jézus? Most éppen azt, hogy a MOST-tal kell foglalkozzam, a jelennel. A múlt egyrészt bizonytalan, nagyrészt ismeretlen, másrészt megváltoztathatatlan. Megtörtént, elmúlt. Hordozom bánatait és örömeit. A jövő még sehol sincs. Az is bizonytalan és (szinte) teljesen ismeretlen. Készülhetek rá és kell is készülnöm („virrasszatok”, „imádkozzatok”, „békülj ki, mielőtt”, ...). Sőt, éppen azért kell most cselekednem, hogy készen legyek. Újjászületésről beszél Jézus előzőleg. Ez tehát azt mondja nekem, hogy MOST. Ne a múlttal foglalkozzam, hogy de hát ez meg az történt, így aztán még nem..., és ne is a jövővel, hogy majd, ha..., majd akkor... Mert nem tudom, hogy honnan és nem tudom, hogy hova. Azt tudom, hogy MOST, most hallom zúgását a szélnek, most hallom zúgását a Léleknek, most hallom az Igét: „újjá kell születnetek”.

Mi akkor a múlt és a jövő szerepe az életemben? A múlté az, hogy tanuljak belőle és erőt merítsek a MOST-hoz, a jövőé pedig az, hogy legyen előttem cél, amiért a döntést MOST meghozom, amiért MOST cselekszem.

Jézus ma is arra tanít, ezzel a mondatával is, hogy jelek vesznek körül. A búzaszem, amelyik útfélre esik, a mező lilioma, aki nem sző és fon, a szél, amelyiknek hallom zúgását – ezek jelek, amiket észrevehetek, amiket jó, ha észreveszek. Hogyan vehetem észre a jeleket, amik körülvesznek? Lassítok, elcsendesedek, figyelek. Gyakorlom. Hogy az élet, a búzaszem, a csillag fénye, a szél, a másik mosolya, a köszönet, a hála, a szép, a jó, ... - de a fájdalom, a szenvedés, a halál, a sötét is - olykor általam észrevett jellé váljon, válhasson, ami segít, hogy döntsek MOST, cselekedjek MOST.

Botlik Benedek, Budapest